

Dan Stoica: Persoane, personaje, personalități... (un comentariu la istoria războiului NATO – Rusia)

🕒 Acum 11 minute 👁 14 Vizualizari 📖 9 Timp de citire

Anul ăsta toată lumea alege, din Grivița și Ferentari până în L.A și în Las Vegas.

Democrația se joacă și la păcănele dar și la marile cazinouri. Nu o să știm niciodată care e cea originală pentru că s-a născut dintr-o furăciune și furată a rămas până în ziua de azi. E ca mireasa răpită de zmeu și ăla impotent și obligat mereu să meargă în câmpul muncii cu buzduhanul până dă peste el Greuceanu.

Acum să vă povestesc despre singurul care s-a grăbit să candideze și să fie ales cu 87 la sută (sau 88 după socoteala finală)

Domnul respectiv nu-i cine știe ce de înalt, nu-i mai tânăr ca mine ca să pot să-l privesc cu suspiciune și nici mai bătrân să trebuiească să-i arăt respectul cuvenit.

E de-un leat. Dar mai harnic. Om de la țară care știa că dacă ai carte ai parte. Nimic neobișnuit în asta. Un studios în ale juridicului care și-a ales cea mai plictioasă dintre specialități: dreptul internațional al resurselor eneegetice. Nici nu știam că există așa specialitate.

Dar când e să nu te lase lumea în pace degeaba te ascunzi în meserii anonime. Drept e că insul cu pricina era harnic și minuțios și de asta a fost după o scurtă carieră universitară la St. Petersburg trimis să întâlnească cel

mai solid corp de birocrați al lumii, cel care se ocupă cu dosarele și nu oriunde ci în KGB.

Nu știu ce l-a făcut să sară în ochii șefilor, poate tocmai capacitatea lui de a nu se vâri în față cu tot dinadinsul,

<   >

un imperiu și să nu pună nimic în loc.

Pe cât nu-i plăcea vodka agentului MI6, Michail, care a vândut URSS-ul pentru promisiunea să fie uitat de vest, fără să fie înjurat, pe atât îi plăcea să fie corupt la un pahar lui Boris până când ficatul s-a revoltat și a zis: ori tu ori eu. Și nu au mai fost nici unul și nici altul.

Așa s-a ales Kremlinul cu un birocraț „de afară” ca șef. Adus de la Dresda la Moscova după o scurtă carieră relansată ca prorector la Universității din St. Petersburg, numitul a venit cu pieptul plin de dorințe de bine și cu ideea să împace pe toată lumea cu toată lumea. Și s-a apucat să îi învețe pe toți: pe oligarhii ruși să fie mai potoliți (ți-ai găsit) pe cei de afară să aibă un pic de simpatie pentru cei care le dau mai ieftin elixirul luxului: aur, diamante, uraniul dar mai cu seamă petrol și gaz.

Au fost ani în care domnul, între timp președinte cânta în limba engleză ever green-uri și se ducea pe la porțile Occidentului să se propună ca elev model în clasele de asimilare în marele și veșnic fericelui Occident corporatist.

Ghinionul acestui om plin de bune intenții a fost (și este) că se afla în fruntea dușmanului ales de mărețul Occident ca să își potolească setea de a fura tot ce nu e încă în curtea lui.

Bietul președinte birocraț a fost pus să aștepte, i s-a promis marea cu sarea, ba unele din promisiuni le-a și semnat convins că sunt oameni de cuvânt ăia care au pus semnetăura lângă el.

Asta e dacă ai tipicuri de birocraț.

Chestia e că i s-a furat din casă... ba un pic de pe coasta Balticii, ba dinspre Caucaz, ba ... și aici i s-a înecat la mal răbdarea, din casa părintească a Rusiei care este Ucraina.

Bietului conțopist, tobă de carte, nu i-a venit să creadă că cei pe care îi imagina ca fiind cei mai înțelepți și morali, spuneau una și făceau alta.

Occidenul, odată cu schimbarea mileniului, se hotărâse să investească în cruci și pietre funerare. Și dacă el nu a băgat de seamă, mai toată lumea da: investiția mergea chiar în locurile cu resurse (Irak, Kuwait, Afganistan, Venezuela, Libia, Siria)

Ba un război colo, ba o lovitură de stat dincoace... și el își vedea de treabă în birourile pe care nu s-a dezvățat nici până în ziua de azi să le lase, ca să huzurească la plaja la Soci. Semna tratate, căuta de pureci condiții de negociere și aștepta ca și alții să respecte ce promit.

Om cu multă răbadare. Singura lui fantezie a fost judo-ul (și femeile tinere, dar asta nu-i fantezie, e apa vieții la orice sedentar care își petrece ziua în fața unor hârtii și își strică ochii citind texte de lege)

Domnul președinte (că între timp așa era cunoscut de toată lumea) rămăsese în suflet un avocat pe care copilul de la țară zis Volodea îl vedea cu ochii minții muncind din răsputeri la fericirea celor din jur.

Și visele l-au părăsit unul după altul, închizându-i ușa în nas, și așa cum obișnuiesc cei care te părăsesc, l-au și bârfit ca fiind așa și pe dincolo.

A ajuns, din povești, cel mai urât dintre pământenii emisferei vestice. (ăștia chiar sunt legați la ochi și cu pumnul mass-mediei în gură de nu mai pot să aritculeze decât blesteme sau belstămății)

Între timp Volodea cel harnic a început să se trezească, dar știți că trezirea unuia care nu bea, se lasă cu o mahmureală mai rea decât a celui mai înveterat bețiv.

Plictisitorul avocat i-a lăsat pe militari să își facă treaba (și în Cecenia și în Siria și în Georgia) și el e făcut dosarul. Apoi și-a luat înapoi pomul cu fructe preferat de un om al mării din nord: veșnic însorita Crimee cu

<   >

frontiere trasate cu rigla și botezate țări prin Africa și Asia. Nici cu proiectul lor preferat Israelul nu au reușit cine știe ce... dar asta e altă mâncare de pește.

Revin la avocat. El nu s-a repezit să ia și Donbasul în 2014 când a fost de acord cu rușii din Crimeea să se unească cu țara mamă, pentru că mai visa să se împace cu Kiev-ul.

Dar când amantul s-a mutat în patul nevestei și el a fost pus să stea în șură fără așternuri, ba să mai și plătească căldura ălor care se lăfăiau în casa lui, i s-a pus pata.

Numai că avocația îl făcuse tipicar. A zis să ia lucrurile ca la carte*.

Au trebuit să moară zeci de mii de civili (ruși) să nu li se mai permită să scoată o vorbă în rusește câtorva milioane de aceeași nație, ca să se enerveze.

Dar s-a enervat ca la carte.

Mai întâi a semnat niște tratate. Care nefiind respectate a trimis pe wagnerieni să facă liniște, dar nu le-a ieșit. În opt ani (2014-2022) milițiile separatiste și unitățile private Wagner au pierdut pas cu pas peste jumătate din teritoriile care formau Donetskul și Luganskul și au fost învinși în încercarea de a reuni pe pământ Crimeea cu mama Rusia.

Mai era un pic și ar fi fost împinși toți dincolo de granițe. Să îți omori rudele e la ucraineni (și viceversa) un obicei din străbuni.

Chestia e că au avut o galerie de susținători care îi încuraja cu tărie și parale. Acești fani știau să îi folosească dar bieții ukri își închipuiau că îi folosesc, îmbogățindu-se toți pe capete.

Ucrainenii isteți își luau vile, cei mai puțin isteți un credit la bancă, cei isteți o mașină de fițe, cei mai naivi o cruce să le țină de cald sub pământ.

Și Volodea? El a așteptat și s-a perpelit cu speranța să le vină mintea la cap verilor de la Kiev.

Când, după nenumărate avertismente, vestul a atacat cu tot ce avea în dotare Donetskul, s-a pierdut prima oară cu firea.

A vrut să-i sperie trimițând niște unități mai mult de paradă ca să îi facă să își vină în simțiri.

Ți-ai găsit.

O mare greșală. Deși avocațește avea acoperire:

Oblasturile din est se despărțiseră de Ucraina cu câteva zile înainte și fuseseră recunoscute ca republici independente de Duma moscovită și Coreea mi se pare. Apoi au cerut în calitate de teritorii independente unirea la Federația rusă. (ca la carte, repet)

Dar Marele arbitru al Adevărului (Vestul) a refuzat să audă și să vadă. S-a prefăcut iar că o să cadă la pace (Istanbul – martie 2022) și cu o semnătură pe niște foi i-a făcut pe ruși să se retragă din jurul Kiev-ului. Și pe urmă a început să băsmuiască. (iar e altă poveste)

Avocatul a oftat și a lăsat militarii din lesă. Prigojin, Kadârov, Surovikin, Shoigu sau Gherasimov au ieșit la rampă.

Și așa a început măcelul. Un măcel cum nu s-a mai văzut și nu se mai vedea prea curând, unde frații s-au omorât unii pe alții ca să mulțumească speranțele (deșerte) ale celor care puneau pariu, când pe unii, când pe alții.

Ce a făcut Volodea? S-a făcut că nu mai este. S-a retras din cariera lui de președinte (unde să mai urce?) și s-a transformat în rus și atât.

Cam așa se scrie istoria unei alegeri cu 88 la sută, fără păcăleală și păcănele.

Autor: [Dan Stoica](#)

* din câte vedeți nu l-am învinuit niciodată că a fost bun sau rău pe acest personaj al lumii pe care a schimbat-o din țâțâni. Nici nu i-am pomenit multele greșeli sau biruințe. (lista ar fi lungă și pe o parte și pe alta) Chestia e că în anume clipe și poziții sociale nu se pune dacă ești bun sau rău, fericit sau nu ci dacă ești eficient. Și se pare că el este.

Despre autor

editor